

Ὡστε υπάρχει και η αρετή της φιλοπατρίας;

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

«Ουδέν κακόν αμιγές καλού». Τώρα με την «πανδημία» -όπως όλος ο πλανήτης την ονομάζει προς δόξαν της «αιφειγγούς ημών γλώσσης»- η οποία τρομοκρατεί και πλουσίους του Βορρά και πένητες του Νότου, οι ηγέτες πολλών χωρών για να φιλοτιμήσουν τους λαούς τους και να επιδείξουν πειθαρχία και συνοχή, θυμήθηκαν, κατέβασαν από το σκονισμένο ράφι της ιστορίας τους, την λησμονημένη και περιφρονημένη αρετή, την φιλοπατρία. Οι ταλαίπωροι, πανικοβλημένοι Ιταλοί, ψάλλουν στα σφαλιστά πορτοπαράθυρά τους τον Εθνικό Ύμνο, Γάλλοι, Δανοί το ίδιο. Ξαφνικά η παγκοσμιοποίηση, η αερόφουσκα της πολυπολιτισμικότητας, από ευλογία, κατήντησε κατάρρα. Τα σύνορα κλείνουν και τα κράτη ανακαλύπτουν ότι το μυστικό υφάδι που μπορεί να ενώσει το λαό τους είναι ο πατριωτισμός.

Το 1941, όταν οι Γερμανοί εισβάλουν στην τότε Σοβιετική Ένωση, ο Στάλιν, αφήνοντας κατά μέρος τις προλεταριακές ανοησίες, κήρυξε τον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο και θυμήθηκε την διωκόμενη και κακουχούσα Ορθοδοξία της Ρωσίας. Το άτακτο, διεθνιστικό ασκέρι της σοβιετικής πανσπερμίας, μεταβλήθηκε σε πολεμική στρατιά, που αγωνίζεται υπέρ βωμών εστιών. Και νίκησε την πανίσχυρη μηχανή του Χίτλερ.

Τούτη την εποχή, η πατρίδα μας αντιμετωπίζει και την απροκάλυπτη επίθεση της Τουρκίας με τακτικούς ή άτακτους βασιβουζούκους. Είναι η πρώτη μας νίκη κατά της υπερφίαλης και υπερτιμημένης «μά-

στιγος της Ασίας», όπως την ονόμασε το 1922 ο Αμερικανός πρόξενος στην Σμύρνη, Τ. Χόρτον. Μικρή, ελάχιστη, αλλά νίκη κατά του προαιώνιου εχθρού. Πώς κατορθώθηκε; Μα γιατί θυμηθήκαμε ότι δεν είμαστε Ευρωπαίοι ούτε πολυπολιτισμικοί ακανθόχοιροι ούτε λάβαμε υπ' όψιν τις εκμαυλιστικές σειρηνωδίες της αντεθνικής συνιστώσας που πρόδωσε την Μακεδονία. Είμαστε πρωτίστως Έλληνες!

Ο σπουδαίος Γ. Θεοδοκάς στο βιβλίο του «Τετράδια Ημερολογίου 1939-1953», περιγράφει με ενάργεια το τι έζησε και τις πρώτες αντιδράσεις των Αθηναίων, όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος του 1940: «Σιγά-σιγά η Αθήνα παίρνει το ύφος των μεγάλων εθνικών εορτών, κάτι που θυμίζει τα εκατόχρονα της Ελληνικής Επανάστασης αλλά πιο αυθόρμητα και νεανικά. Καιρός θαυμάσιος, καταγάλανος ουρανός. Πλήθη νέων.... έχουν χυθεί στους κεντρικούς δρόμους, με λάβαρα, σημαίες, δάφνες, μουσικές.... Ο κόσμος συμμετέχει σ' αυτές τις εκδηλώσεις χειροκροτεί, ζητωκραυγάζει. Είχα πολλά, πάρα πολλά χρόνια να δω τέτοιο ενθουσιασμό στην Αθήνα. Αισθάνεται κανείς ένα πάθος στον αέρα, ένα φανατισμό, μια λεβεντιά. Ξύπνησε το ελληνικό φιλότιμο είναι κάτι ωραίο. Και μια τέλεια εθνική ενότητα. Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που αισθάνομαι τέτοια ομόνοια να βασιλεύει στον τόπο». Γι' αυτό νικήσαμε και πάντοτε, ομονοούντες, νικάμε.

Τρεις φορές, μέσα σε 120 χρόνια, αγωνίσθηκαν οι Έλληνες για ελευθερία, ανεξαρτησία και εθνικά τους δίκαια ολομόναχοι, χωρίς ξένη βοήθεια και μάλιστα κυκλωμένοι από εχθρούς. Μόνοι, αλλά ενωμένοι. Είναι οι τρεις σημαντικότεροι και πιο ένδοξοι σταθμοί της αιμόφυρτης ιστορίας του νεότερου Ελληνισμού: Το 1821, το 1912-13, το 1940. Η επανάσταση του Εικοσιένα με όλες τις Δυνάμεις στο πλευρό των Τούρκων. Οι Βαλκανικοί Πόλεμοι, που διπλασίασαν την ελληνική επικράτεια μόνο με την εθνική ομοψυχία, και το πανεύφημο Σαράντα. Και στις τρεις περιπτώσεις, τα μεγαλουργήματα επιτεύχθηκαν χάρις, επαναλαμβάνω, στην εθνική ομοψυχία.

«Έλληνας ομοφρονέοντας χαλεπούς είναι περιγίνεσθαι», έγραφε ο Ηρόδοτος. Οι Έλληνες είναι ανίκητοι ενωμένοι. (Ιστορία, ΙΧ, 2). Και είναι μάθημα για μας τους επιγόνους ότι τα λαμπρά κατορθώματα αμαυρώθηκαν, προδόθηκαν ή καταβαραθρώθηκαν λόγω της απροκάλυπτης επέμβασης των λεγόμενων Μεγάλων Δυνάμεων (μεγάλων μόνο στην κακουργία), που οδήγησαν σε ξενοκρατίες, διχασμού, και εμφύλιους σπαραγμούς. Είναι δυστυχώς γνώρισμα της ιστορίας μας, το μεγαλείο, να το διαδέχεται η αθλιότητα, το απόστημα του διχασμού.

Κάποια στιγμή θα περάσει η περιπέτεια του ιού. Το λυσσασμένο όμως εξ αναστολών θηρίο δεν θα ψοφήσει. Θα τρίζει τα δόντια του. Η επιδρομή των αλλοφύλων θα συνεχιστεί. (Και από δω και πέρα γράφω ως δάσκαλος που 30 χρόνια αγωνίζεται μες στην αίθουσα για να αναστήσει στις ψυχές των μαθητών του, τα δυο πολυτίμητα τζιβαϊρικά: Πίστη και φιλοπατρία. Και είναι πραγματικά θλιβερό, θλιβερότατο το κλείσιμο των ναών. Τώρα που έπρεπε να γίνεται «ακοίμητη» Θεία Λειτουργία προς παρηγορίαν και βοήθεια του λαού καταργείται, διότι πάντοτε σε τούτο τον τόπο επικρατεί η εκκλησιομαχία και η ποικιλώνυμη δορυφορία της).

Η ολέθρια κατρακύλα της Παιδείας πρέπει να σταματήσει. Τα νεοταξικά δηλητήρια που τόσα χρόνια μαγαρίζουν τα παιδιά μας να διωχθούν κλωτσηδόν από τα σχολεία. Φτάνει πια με τις σειρήνες που τόσα χρόνια αιχμαλώτισαν την παιδεία. Τέρατα είναι που καταβροχθίζουν την πολυτιμότερη μαγιά μας: Τα παιδιά μας. Για εθνικό φιλότιμο και πατριωτικό καθήκον μιλούν οι κυβερνώντες. Σωστά. Ας ψάξουν όμως στα σχολικά βιβλία τους να βρουν αυτές τις φράσεις. Ας εντοπίσουν ένα κείμενο που αναφέρεται στις ηρωικές νίκες του Ελληνισμού λόγω φιλοπατρίας. Για το 40, τα κνώδαλα, γράφουν στο αναγνωστικό της Ε΄ δημοτικού ότι «κρυφτήκαμε στα υπόγεια». Για το 12-13, δεν υπάρχει ούτε νύξη. Το '21 διακωμωδείται με θεατρικές παραστάσεις όπου, λόγω φουστάνελας, «φαίνεται το... βρακί ενός μαθητή και οι συμμαθητές χαχανίζουν». Φτάνει με την ξεφτίλα. Πώς επιτρέψαμε να γελοιοποιούνται «τα κόκκαλα των Ελλήνων τα ιερά»; Τώρα να μπει μάθημα πατριδογνωσίας στα σχολεία και όχι η σεξουαλική αγωγή. Ως τότε θα επιτρέπουμε διεφθαρμένους, άσχετους, άθεους, ανθέλληνες να μας υπονομεύουν; Οι γονείς να απαιτήσουν να διδάσκονται τα παιδιά τους τα γερά, τρανά και κρυστάλλινα γράμματα του Γένους και όχι οι παλαβομάρες του κάθε τυχάρπαστου. Το «συναξάρι» του Μάρκου Μπότσαρη φτιάχνει Έλληνες και οικογενειάρχες, ο βίος και η πολιτεία του Αη – Γιώργη θωρακίζει ψυχές με αθάνατα αντισώματα και όχι οι θεματικές εβδομάδες με τις διαφορετικότητες και τους «περίεργους» αντιρατσισμούς. Βιώναμε εθνική πανδημία, αφιλοπατρίας και εκκλησιομαχίας, δεκαετίες. Αυτό το κακό να σταματήσει ...

Τελευταία γραμμή άμυνας είναι η Παιδεία. Η μοναδική ελπίδα για αναγέννηση και εθνική επιβίωση. Δεν προασπίζουν, μόνον την εδαφική μας ακεραιότητα οι Ένοπλες Δυνάμεις. Τις προασπίζει ο λαός, όχι ο φιλοπόλεμος, αλλά ο ετοιμοπόλεμος, ο αρματωμένος με τα όπλα του

Εικοσιένα, των μαχητών του Κιλκίς, των λιονταριών του Σαράντα. Ο πολίτης, που αν τον καλέσει η Πατρίδα, γίνεται ταυτοχρόνως και οπλίτης....

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς.

Πηγή : www.antibaro.gr/article